

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Πέσον τοῦ ἀρέσει τοῦ Θεοδωράκη τὸ μαγειρεῖο! Καὶ πῶς νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ;

Ποῦ μαγειρεύει ἡ Ἀννέτα τῶν τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα φαγητὰ πού τὰ τρώγει ὁ Θεοδωράκης καὶ γλείφει τὰ δακτυλάκια του; — Εἰς τὸ μαγειρεῖο.

Μὰ ἡ μαμά του δὲν τὸν ἀφίνει τὸν Θεοδωράκη νὰ πάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖο! Καὶ βέβαια ἡ δουλειὰ τοῦ Θεοδωράκη δὲν εἶνε νὰ μαγειρεύῃ, ἀλλὰ νὰ τρώγῃ· καὶ ἔπειτα εἰμφορεῖ νὰ λερῶσῃ κάπου καὶ τὰ φορέματά του.

Μίαν ἡμέραν πού ἡ μητέρα τοῦ Θεοδωράκη δὲν ἦτο εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἡ Ἀννέτα κατέβηκε ν' ἀγοράσῃ πεπόνια, ὁ Θεοδωράκης χαμογελῶντας ἐπῆγε εἰς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐπάνω εἰς τὴν γωνιά, κοντὰ εἰς τὴν χύτραν ἦτο τὸ τηγάνι· ὁ Θεοδωράκης εἰξευρε ὅτι μέσα εἰς τὸ τηγάνι κάνουν αὐγά ματία, ἢ τηγανίζουν κολοκυθάκια ἢ σηκοτάκια καὶ ἠθέλησε νὰ ἰδῇ μὴν ἔχῃ τίποτε ἀπ' αὐτὰ μέσα τὸ τηγάνι· ἐσηκώθηκε λοιπὸν εἰς τὰ πόδια του, ἐπίασε μὲ τὰ χέρια του τὸ τηγάνι καὶ τί εἶδε; μόνον νερὸ καὶ λίγη στάκτη.

Καὶ κατέβηκε. Ἀλλὰ τί; ποιοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ χέρια; τοῦ Θεοδωράκη χέρια εἶνε ἢ κανενὸς ἀράπη; ὅλη ἡ μουντζούρα τοῦ τηγανιοῦ ἐπάνω τους ἐκόλλησε.

Καὶ τώρα; ἔτσι κατάμαυρα θὰ μείνουν τὰ χέρια του; ἂν τὰ σκουπίσῃ θὰ ἔγῃ ἢ μουντζούρα; μὰ πού νὰ τὰ σκουπίσῃ; εἰς τὸ πρόσωπό του θὰ τὰ σκουπίσῃ, θὰ τὸ ἰδῆτε.

Ὡ! καλὰ πού ἐπρόφθασεν ἡ Ἀννέτα καὶ τὸν ἐπῆρε καὶ τοῦ ἐπλυνε τὰ χεράκια καὶ δὲν τὸν ἀφήσε νὰ μουντζουρώσῃ τὸ πρόσωπόν του καὶ νὰ γείνη σωστὸς ἀραπάκος.

Τί ἄσπρα πού εἶνε τώρα τὰ χεράκια του! ἄσπρα, σὰν τὸ χιόνι· ἔτσι εἶνε ὠραῖα· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεοδωράκης δὲν θὰ πάγῃ ποτὲ εἰς τὸ μαγειρεῖο μονάχος, νὰ γείνη μουντζούρης καὶ νὰ τὸ μάθῃ καὶ ἡ μαμά νὰ λυπηθῇ καὶ νὰ τὸν μαλώσῃ.

ΠΡΩΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ι αδελφοί! Ὁρέστης καὶ Ἀριστείδης ἔχουν ἕνα μεγαλύτερον ἀδελφόν ἕως εἰκοσιν ἐτῶν, τὸν Κλεομένην, φοιτητὴν τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐἶνε εὐτύχημα διὰ τὸν Ὁρέστην καὶ τὸν Ἀριστείδην ὅτι ἔχουν τοιοῦτ' ἀδελφόν. Πόσα πράγματα μαθαίνουν ἀπ' αὐτόν! Κάθ' ἡμέραν τὸν ἐρωτοῦν καὶ ὁ ἀδελφός των ποτὲ δὲν βαρύνεται, ποτὲ δὲν ἀρνίεται, εἶνε πάντοτε πρόθυμος ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Ἄλλ' οἱ δύο ἀδελφοί τὸν εὐγνωμονοῦν καὶ δι' ἕν ἄλλο ἀκόμη: διότι τοὺς παίρνει μαζί του εἰς τοὺς περιπάτους του.

Ὁ Κλεομένης ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς περιπάτους, διότι εἰξεύρει ὅτι δυναμῶνουν τὸ σῶμα, ὅτι κάμνουν καλλιτέραν τὴν ὑγείαν, ὅτι δροσίζουν τὸ πνεῦμα μετὴν δρόσον καὶ τὴν πρασιναδα τῆς ἐξοχῆς, ὅτι μορφῶνουν τὴν καλαισθησίαν μετὰ τὰς ὠραίας ἐντυπώσεις τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως.

— Πόσον ἀπατώνται, λέγει, ὅσοι νομίζουν ὅτι θὰ πλάσουν Ἕλληνας μὲ μόνον τὰ γράμματα; θὰ πλάσουν μόνον λογιωτάτους; τί ὠφελεῖ νὰ εἶνε δυνατόν τὸ κεφάλι των καὶ ἀδύνατον τὸ σῶμά των; τί εἰμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ἕνα ὁποῖος κουράζεται ἂν περιπατήσῃ μιστὴν ὥραν, ὁποῖος μόλις εἶνε νέος καὶ εἶνε ἤδη γέρον, διότι δὲν ἐγύμνασε, δὲν ἐσκληραγώγησε τὸ σῶμά του; πῶς θὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὸς τὴν Πατρίδα; Ὡς στρατιώτης; ἀλλὰ θὰ μείνῃ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν κούρασιν. Ὡς συγγραφεύς; θὰ ἐργάζεται μετὰ τὸν νοῦν; Ἄλλ' ἀπὸ τὸ ἀρρωστικόν, μαραμμένον σῶμά του, τί ὑγιεῖς, μεγάλας, γενναίας ιδέας θὰ ἐγᾶλλῃ; Τί θὰ γείνη; Ὅ,τι καὶ νὰ γείνη χρειάζεται νὰ ἔχη σῶμα ὑγιές; σταθερὰ θέλησις, ἀπὸ ἐκείνην ἡ ὁποία πρέπει νὰ παλεύσῃ μετὰ ἐμπόδια καὶ νὰ τὰ νικήσῃ δια νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα σκοπόν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰς ἀναμιχρὸν σῶμα: Ὅχι! δὲν ἀρμόζει τοιαύτη ἀνατροφή εἰς τοὺς Ἕλληνοπαῖδας! πρέπει νὰ συνεθίζουεν εἰς τὸν κόπον, εἰς τὴν σκληραγωγίαν, νὰ γίνουεν δυνατοί, ἀνδρικοί, νὰ μὴν εἶνε ὠχροὶ καὶ μαραμμένοι, νὰ μὴν ἔχουν σθεστούς

τοὺς ὀφθαλμούς των, ὡς νὰ ἐσηκώθησαν ἀπὸ καμμίαν μακρὰν ἀσθένειαν, ἀλλὰ νὰ εἶνε ροδοκόκκινοι, νὰ εἶνε γεμάτοι ζωὴν καὶ σφρίγος καὶ ἐνθουσιασμόν, νὰ ἔχουν καὶ τὴν ψυχὴν γενναίαν καὶ τὸ σῶμα βωμαλέον, ὅταν ἡ Πατρίς τοὺς φωνάζῃ:

— Παιδιά μου, ἐμπρός!
Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κλεομένης τοὺς ἀδελφοὺς των τοὺς παίρνει μαζί του εἰς τοὺς περιπάτους του.

Τὰς Κυριακάς, τὰς ἐορτάς, τὰς διακοπὰς μόλις γλυκοχαράξῃ, ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν οἰκίαν των. Πολλὰκι σηκώνονται ἀκόμη ἐνωρίτερα καὶ προσθάνουεν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου καὶ ἀπολαμβάνουεν αὐτὸ τὸ θαυμάσιον, τὸ μαγευτικὸν θέαμα ἐνῷ οἱ ὀκνηροί, οἱ ὑπναράδες βογγαλίζουν εἰς τὴν κλίην των, ὅπου ἔρχεται καὶ τοὺς εὐρίσκει ὁ ἥλιος ἀντὶ νὰ πηγαινῶν αὐτοὶ νὰ τὸν εὐρίσκουεν...

Τὶ ἑλαφρά που περιπατοῦν καὶ οἱ τρεῖς, εἶνε εὐθιμότατοι, ζωηρότατοι, ἀναπνεύον μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων των τὸν καθαρόν, τὸν μυρωμένον ἀέρα, ὁ ὁποῖος περνᾷ ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ φέρεται μαζί του τὴν ῥητινωδὴν εὐωδίαν τῶν πευκῶν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔκαμαν μίαν στολὴν ὁμοίαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν περιπατητικὴν στολήν, δηλαδή: καπέλον πλατύγυρον, φορέματα στενά, ὑποδήματα ἑλαφρά μετὰ μικρὸν τακούνι, ἕνα μικρὸν σάκκου εἰς τὸ πλευρόν, καὶ ἕνα ὀδοπορικὸν ραβδί εἰς τὴν χεῖρ, καὶ δρόμον.

— Ὡρα καλὴ σας, περιπατηταί, ὦρα καλὴ σας! Ἐἰς τὸν δρόμον ὁ Κλεομένης τοῖς δεῖκνυει διάφορα φυτὰ, διάφορα δένδρα καὶ τοῖς λέγει τί εἶνε τὸ καθέν.

Τοῖς δεῖκνυει τὴν λιγαριὰ μετὰ τὸ γαλάζιο ἄνθος, τὴν πιροδοάφνην μετὰ τὸν τριανταφυλλί, τοῖς λέγει κατὰ τί διαφέρει ἀπὸ τὴν ροδοδόφνην, τοῖς κόπτει ὀλίγην μυρσίνην μετὰ τὸ λευκὸν εὐωδιάζον τῆς ἄνθος καὶ ὁ περιπάτος δίχως νὰ τὸ ἐννοοῦν γίνεταί τερπνότερον μᾶθημά βοτανικῆς.

Ὅπου εἶνε ὠραία τοποθεσία σταματοῦν διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν καλὰ, καλὰ, διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσουεν. Τοῖς ἀρέσει πρὸ πάντων νὰ σταματοῦν εἰς μίαν πετρίνην γέφυραν ἢ ὁποῖα ἐνόησε δύο καταρτύτους δὲχθας τὸ νερόν τοῦ ποταμοῦ εἶνε τόσον πολὺ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὥστε ὁμαίξει μετὰ λίμνην ὅπου αἱ πάπαι τῆς χωρικῆς οἰκογενείας, ἢ ὁποῖα κατοικεῖ εἰς ἕνα σητάκι ἐκεῖ πλησίον, ἐρχονται καὶ κολυμβοῦν. Τί καθαρόν ποῦ εἶνε τὸ νερόν! μόνον κανέννας βάρτραχος μετὰ γουρλωμένα μάτια ἅμα ἀκούσῃ κρότον τινάξεται καὶ φεύγει τρομαγμένος καὶ τὸ θολώνει πλησίον τῆς ὄχθης.

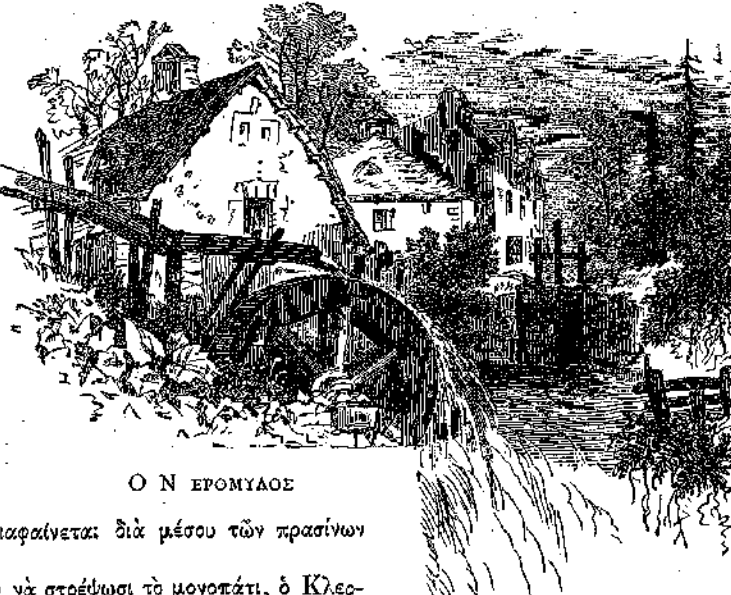
Προχωροῦν τὸ θυμάρι εὐωδιάζει· οἱ τέττιγες ξελαργυγίζονται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα· καμμία νεροχ-

λὴνα ἀκούεται νὰ φωνάζῃ τὸ γλυκὸν τρεμουλιαστὸ τῆς φωνάγμα· καὶ ὁ ἀέρας ὀλονεν δροσερώτερος, δροσίζει, ζωογονεῖ τοὺς πνεύμονας, ὁ θώραξ εὐρύνεται ἐνῷ ἀναβαίνουεν τοὺς ἀνηφόρους.

Ἐξάφνα ἀπὸ ἕν μονοπάτι προβάλλει ἕνας στακτερός ὄνος φορτωμένος δύο σάκκου ἀλεύρου, καὶ κατόπι του ἕνας γέρον χωρικός.

— Ὡρα καλὴ, παιδιὰ μου.
— Σ' τὸ καλὸ, παππού.
— Πᾶμε εἰς τὸν μύλον ποῦ εἶνε ἐδῶ κοντά; λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς του ὁ Ὁρέστης.
— Ναι, εἶπεν ὁ Κλεομένης, ἀλλὰ νὰ πάμε ἀπὸ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ μονοπάτι· εἶνε λαμπρά.

Καὶ ἐμβαίνουεν εἰς ἕνα στενὸν δρομίσκον, καὶ προχωροῦν διὰ μέσου ὀλοκλήρου δάσους πευκῶν, ἀπομακρύνοντες μετὰ τὰ ραβδία των τοὺς κλάδους των διὰ νὰ περάσουεν, ἀναπνεύοντες τὸ θελατικόν καὶ ὑγιεινὸν ἀρωμάτων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μοσχοβολᾷ ὁ ἀέρας· ὁ ὀφθαλμὸς των βλέπει παντοῦ πρασιναδα, ἐμπρός, ὀπίσω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ οὐρανὸς διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν πρασίνων κλάδων.

Ο Ν ΕΡΩΜΥΙΔΟΣ

Ἐνῷ ἐμελλοῦν νὰ στρέψωσι τὸ μονοπάτι, ὁ Κλεομένης λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς του:

— Προσέχετε!
Καὶ ἐπρόσεξαν, καὶ ἐστάθησαν γεμάτοι θαυμασμόν. Τὸ μονοπάτι ἐτελείωνεν ἐκεῖ καὶ ἐμπρός των μονομιάς ἐξετείνετο μία ὠραιότατη, γραφικωτάτη θέα.

Ἐἰς ἕνα περίβολον πλησίον μιᾶς ἐξοχικῆς οἰκίας ἦτο ὁ μύλος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει ὁ χωρικός τοὺς δύο σάκκου τοῦ ἀλεύρου του· νερόμυλος ἀπλοῦστατος, ἀγροτικὸς, ἀληθινὸς μύλος τῆς ἐξοχῆς· τὸ λοῦκί του δὲν ἦτο δλον ἴσιον, ἀλλ' ἦτο καμωμένον ἀπὸ διάφορα κομμάτια, καὶ τὸ νερὸ ἐτρέχε καὶ ἐκινῶσε τὸν τροχόν τοῦ μύλου καὶ ἔπειτα ἐκρημνίζετο ἀφραμῶν εἰς ἕν κοίλωμα καὶ ἐσχημάτιζε ρυάκιον καὶ ἔφευγε γρήγορα γρήγορα· ὁ νερόμυλος ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ δένδρα· πλησίον τοῦ τροχοῦ τοῦ ἦσαν διάφορα ὠραϊότατα φυτὰ τοῦ νεροῦ.

Τί ἀγριὸς ἀλλὰ καὶ τί ὠραῖος ἦτο αὐτὸς ὁ ῥόχθος τὸν ὁποῖον ἔκαμε τὸ νερὸν κρημνίζόμενον μετὰ ῥυθμὴν!

Ὅταν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπλησίασαν, ἠκούσθησαν δυνατὰ γαυγίσματα καὶ ἕνας σκύλος πελώριος, κατὰ μακροὺς ὤρησεν ἀγριωμένως εἰς τὸν περίβολον.
Ἄλλ' ἀμέσως ἐδῆξε ἄσπρο, κόπασπρο, ὡς νὰ ἦτο χιονισμένο, τὸ παιδί τοῦ μωλωνᾷ καὶ ἐφώναξε:
— Ἀράπη! ἐδῶ!
Καὶ ὁ μανδρόσκυλος ἐκείνος ἐπῆγε κ' ἐπλάγιασε ὡς ἂν ἀρνάκι εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀλευρωμένου κυρίου του.
— Νὰ μείνωμεν ἐδῶ νὰ ξεκουρασθῶμεν; εἶπεν ὁ Ἀριστείδης.

— Ὅχι· ἐνῷ

παίμε ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Κλεομένης καὶ ἔδειξε μετὰ τὴν χεῖρά του ἕν μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν πολλὰ δένδρα.

Μετὰ ἑκατὸν βήματα ἦσαν ἐκεῖ· τί τόπος διὰ ξεκούρασμα! πλάτανοι καὶ λεῦκαι ὑψηλαὶ ἔχονον τριγύρω τὴν δροσερὰν σκιάν των· ὁ ἄνεμος ἔσειε σιγανά τοὺς κλάδους των καὶ τὰ φύλλα των ἔκαμαν ἐν φρρρ! φρρρ! μαγευτικώτατον· τὸ ρυάκιον τοῦ νερομύλου ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ στενότερον, σιγανότερον καὶ ἠκούετο ὁ γλυκὸς μουρμουρητὸς τοῦ τρέχοντος νεροῦ του· ἕνας κόσσυφος ἐκελαδοῦσε εὐθύμως κρημμένος εἰς τὸ φύλλωμα, ἀλλ' ἅμα εἶδε τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς ἐπτερούργισε καὶ ἐγενεεν ἀφαντος.

— Τρώγομεν; λέγει ὁ Κλεομένης.
— Ναι, ναι! ἀπήντησαν συγχρόνως ὁ Ὁρέστης καὶ Ἀριστείδης.

Καὶ ἐβγαλαν ἀπὸ τοὺς σάκκου των τὸ πρόγευμά των, καὶ ὡς τραπεζομαζάνιδόν των τοῖς ἐχρησίμευσε ἡ ἀπαλή ὡς βελούδον γλῶσση καὶ ἔφαγαν μετὰ τὴν ὀρεξιν, ὅσῃν οὔτε ἐφαντάσθησαν κἄν οἱ ναρκαμμένοι καὶ βαρυκίνητοι ἐκεῖνοι τῶν ὁποῖων τὰ ὑποδήματα σφύρονται αἰωνίως ἐπάνω εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς πόλεως καὶ δὲν κάμνουν οὔτε δέκα βήματα ἐκτὸς αὐτῆς.

εις τὸ μέρος τῆς χειρὸς τῆς τὸ ὅποιον ἐκράτει ὁ πάππος τῆς.

— Πόσους σφυγμούς λοιπὸν ἔχω, παπποῦ;

— Ἐβδομήντα, ἀπήνησεν ὁ πάππος· τὸ αἱμά σου κυκλοφορεῖ πολὺ καλὰ.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ἡ Θεανὺ.

— Naί, οἱ ἰατροὶ λέγουσιν ὅτι οἱ ἐβδομήντα σφυγμοὶ δείκνυουσιν ὅτι τὸ σῶμα εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν. Ὅταν ὁ σφυγμὸς εἶνε πειὸ ἀδύνατος, φανερόναι ἀναμίαν, ὅταν εἶνε πειὸ γρήγορος δείκνυει πυρετόν.

— Ἐγὼ οὔτε ἀναμίαν ἔχω, οὔτε πυρετόν. . .

— Ἀλλὰ πείναν, εἶπε γελῶν ὁ πάππος, τὸ ὅποιον εἶνε σημεῖον ὑγείας.

Καὶ πραγματικῶς ἦτο μεσημέρι· ἡ ὑπηρετρία ἦλθε καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ τραπέζι. Ὅλα μετέβησαν μὲ προθυμίαν, διότι ὅλοι ἐπεινοῦσαν.

Εἰς τὸ τραπέζι αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ θὰ τὴν περιποιηθῶσιν πολὺ τὴν μικρὰν τὸν ἑξαδελφὴν, ἀλλ' αὕτη θὰ ἔχη ἀρὰ γε ὄρεξιν νὰ φάγη κατόπιν ἀπὸ τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ ὀπωρικὰ μὲ τὰ ὅποια παρεγέμισε τὸ στομάχι τῆς; Ὅπως δῆποτε, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ δυσάρεστον πρᾶγμα νὰ ἔχη κανεὶς ὥραϊα φαγητὰ ἐμπρὸς του καὶ νὰ μὴν εἴμπορῃ νὰ φάγη, ἡμεῖς δὲ καλὸ κακὸ ἄς τὴν ἀποχαιρετίσωμεν ἀφοῦ τῆς εὐχρηθῶμεν:

— Καλὴν ὄρεξιν!

ΦΙΑΞΗΣΤΗΜΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ὁ καλοκαίρι ἡ οικογένεια τῆς Ἀνδρομάχης πηγαίνει εἰς ἕν χωρίον παραθαλάσσιον, καὶ μένει δύο ἢ τρεῖς μῆνας. Ἡ ἀκροθαλασσιὰ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ ἄμμιον, κάπου κάπου δὲ ἔχει καὶ ἀποτόμους βράχους. Τὶ εὐτυχὴς πού εἶνε τότε ἡ Ἀνδρομάχη! Ἀλλὰ καὶ τί ὥραϊα πού εἶνε ἡ ἀκρογιαλιά!

Καὶ πρῶτον ἐκεῖ κἀνει λουτρά καὶ δυναμώνει τὸ σῶμα τῆς, ψαρεύει παγούρια ἢ καραβίδας, μαζεύει θαλάσσια φυτὰ, τὰ ὅποια τὰ βάζει εἰς ἕν λεύκιωμα καὶ ξηραίνονται, ἡ μαζεύει κογχύλια ὥραϊα διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων καὶ τὰ χαρίζει εἰς τὰς φίλας τῆς, αἱ ὅποια δὲν εἶχαν τὸ εὐτύχημα νὰ ὑπάγουν εἰς παραθαλάσσιον μέρος νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τὸν.

Ἡ Ἀνδρομάχη εὐχαριστεῖται πολὺ νὰ περιπατῇ εἰς τὴν ἀκρογιαλιά. Θαυμάζει μὲ σέβας καὶ φόδον τὴν τρικουμώδη θάλασσαν, κατὰλευκον ἀπὸ τὸν ἄφρον τῶν κυμάτων τῆς, ἡ ὅποια προχωρεῖ μὲ ἀγριότητα καὶ ἀποσύρεται σιγὰ σιγὰ. . . Οἱ γλάροι πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κύματα, ὁ δὲ ἀνεμος εἶνε τόσο δυνατὸς ὡστε ἡ Ἀνδρομάχη κρατεῖ μὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας τὸ καπέλλο τῆς διὰ νὰ μὴ τῆς τὸ ἀρπάξῃ.

Παρατηρεῖ εἰς τὸ πέλαγος μὲ καρδιοκτύπι μὴπως ἰδῇ κανέν κακόμορον πλοῖον νὰ παλαίῃ μὲ τὴν τρικουμιάν. Δόξα σοι ὁ Θεός, τίποτε δὲν εἶνε! Ὡ, νὰ ἔν πλοῖον, ἕνα καράβι μὲ τὰ παντὰ ἀνοιγμένα, παραδέρνει μὲ τὰ κύματα.

— Ὁ Θεὸς νὰ λυπηθῇ τοὺς ἀνθρώπους πού εἶνε μέσα, νὰ λυπηθῇ τὰ παιδιὰ τους, τὰς γυναῖκας των καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαθῶσιν, ἐφιδύρυσεν ὡς νὰ προσήχητο ἡ Ἀνδρομάχη.

Ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸν λιμένα εἶνε ὁ φάρος. Ὁ

πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης τῆς εἶπεν ὅτι αἱ φάροι— δηλαδή τὰ μεγάλα φωτὰ τὰ ὅποια ὀδηγοῦν τοὺς ναυτικούς ὅταν δὲν εἰξεύρουν εἰς ποῖον μέρος εὑρίσκονται— εἶνε γνωστοὶ πρὸ πολλοῦ καιροῦ, διότι πρῶτην φορὰν φάρος ἦναψεν εἰς τὴν νῆσον Φάρον πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας 285 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, δηλαδή 2168 ἔτη ἀπὸ σήμερον. Ἦώρα κατασκευάζουσι πολὺ καλλιτέρους φάρους ἀπὸ τότε, καὶ τὰ πολιτισμένα κράτη θέτουσιν εἰς ὄλας τὰς καταλλήλους παραθαλασσίας τὸν διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ ναυτικοὶ τὴν νύκτα ὅταν εἶνε τρικουμῖα καὶ νὰ μὴ χάνωνται καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ πλοῖά των.

Τὸ καράβι πλησιάζει ὀλονέν εἰς τὸν λιμένα· ἡ Ἀνδρομάχη ἤρχισε κάπως νὰ ἠσυχάζῃ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς μακρὰν διακρίνει τὰ φουσκωμένα πανιά μιᾶς ἀλιευτικῆς λέμβου καὶ λέγει μὲ τὸν νοῦν τῆς.

— Οἱ καυμένοι οἱ ψαράδες πόσο κινδυνεύουσιν διὰ νὰ ψαρέψουν τὰ ψάρια. Τί ὑποφέρουν οἱ κακόμοιροι! Νύκταις ὀλόκληραις περνοῦν μέσα εἰς τὰς βάρκας των, μέσα εἰς τὸ πέλαγος. Τί κόπος ἔως ὅτου νὰ ἐβγῶσιν αὐτὰ τὰ ψάρια, ὅσο νὰ τραβήξουν τὰ δίχτυα των, καὶ πολλαῖς φοραῖς τοὺς πιάνει ἑξαφνα ἡ τρικουμῖα ἀναποδογυρίζει τὴν βάρκην των καὶ τοὺς πνίγει.

Ἡ ἀλιευτικὴ λέμβος ἐπλησιάζει εἰς τὸν λιμένα.

— Καὶ διατί ὅλα αὐτὰ; εἶπεν ἡ Ἀνδρομάχη, διὰ νὰ ἔχωμεν ψάρια εἰς τὸ τραπέζι μας, τόσο μεγάλης κίνδυνος διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα. Τί κόπους κάμνουν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ σπεῖρουν, νὰ θερίσουν καὶ νὰ ἐτοιμάσουν ὅλα ὅσα τρώγομεν ἡμεῖς τόσο γρήγορα χωρὶς νὰ συλλογησθῶμε ποτὲ μὲ τί κόπον ἔγειναν ὅλα ἐκεῖνα! Πόσο κοπιάζει ὁ ἀμπελοργὸς διὰ νὰ πίνωμεν κρασί! διὰ τὸ ῥύζι, τὸν καφέν, τὴν ζάχαριν πόσοι ἄνθρωποι ἐργάζονται! διὰ τὰ λαχανικὰ τὰ ὅποια τρώγομεν πόσον ἰδρωτὰ χύνει ὁ κηπουρός, καὶ πρὶν νὰ φάγωμεν τὸ κρέας πόσοι

ἄνθρωποι ἐφρόντισαν διὰ τὰ πρόβατα ἢ τὰς ἀγέλαδας! Ὅλοι ἐργάζονται εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ τίχα διατί νὰ μὴν ἐργάζωμαι ὅπως ὅλοι; ποῖα εἶνε ἡ ἰδική μου δουλειά; νὰ μάθω γράμματα θὰ εἴμαι λοιπὸν ἐπιμελής εἰς τὰ μαθήματά μου ὅπως οἱ ψαράδες εἰς τὸ ψάρευμά των. Αὐτοὶ βροσανίζονται, παλαίουσιν μὲ τὰ κύματα νόκτα ἡμέραν, κινδυνεύουσιν, πνίγονται, κ' ἐγὼ δὲν θὰ γράψω μίαν σελίδα καὶ δὲν θὰ μάθω κάμποσαις σειραῖς μάθημα; θὰ ἐργάζωμαι, θὰ ἐργάζωμαι!

— Διὰ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς κάτι τι πρέπει νὰ κοπιᾶσῃ. Ἄν δὲν ἐκοπιᾶσαν οἱ ψαράδες θὰ ἔπιαναν ψάρια νὰ τὰ πωλοῦσιν, νὰ κερδίζουσιν, νὰ τρέφουσιν τὰς γυναῖκας των καὶ τὰ παιδιὰ των; Ὅχι. Λοιπὸν πιάνουσιν ψάρια διότι κοπιᾶζουν. Δίχως κόπον τίποτε δὲν γίνεται.

Ἡ Ἀνδρομάχη εἶνε μικρὰ ἀκόμη, ἀλλὰ σκέπτεται ὡς νὰ ἦτο μεγάλη. Τί γνωστικὴ κόρη!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΩΣ Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΕΓΕΙΝΕΝ ΕΠΙΜΕΛΗΣ

Ὁ πατὴρ τοῦ Κωστάκη ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ πολὺ καλὸς τὸν δὲ Κωστάκην τὸν ἠγάπα παραπολύ, καὶ διότι ἦτο τὸ μονάκριβο παιδί του καὶ διότι ἦτο πολὺ καλὸς, ἀλλ' ὅμως εἶχε καὶ ἕν παράπουν· ὁ Κωστάκης δὲν ἦτο πολὺ ἐπιμελής.

Τοῦ εἶχεν ἐπιτήδες οἰκοδιδάσκαλον, ὁ ὅποιος τὸν ἐδίδασκε μὲ πολλήν προσοχήν· ἀλλ' ὁ Κωστάκης οὔτε τὰ μαθήματά του ἐμάθησεν, οὔτε τὸ γράψιμόν του διώρθη, καὶ τὰ τετράδιά του ἦσαν πάντοτε καταμελανωμένα, καὶ ἑσχισμμένα.

Τὰ ἀπεστρέφετο λοιπὸν ὁ Κωστάκης τὰ γράμματα; Ὅχι· δὲν τ' ἀπεστρέφετο, ἀλλ' εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὰ παιγνίδια, ἤθελε νὰ τρέχῃ εἰς τὸν κήπον, νὰ παῖξῃ μὲ τὸν σκύλον των, καὶ ὅταν ἐσυλλογιζέτο τὰ μαθήματά του ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του:

— Μπα! εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

Ἦτον ἑπτὰ ἐτῶν ἀκόμη.

Ὁ πατὴρ του ἐπαρηγόρησε τὰ τετράδιά του, τὸν ἐξήταξε εἰς τὰ μαθήματά του καὶ ποτὲ δὲν ἔμενεν εὐχαριστημένος, ὁ δὲ διδάσκαλος τὸν ἐσυμβούλευε καὶ καμμίαν φορὰν τὸν ἐπέκλητε, ἀλλ' ὁ Κωστάκης ἐζήτει συγχώρησιν μὲ τόσην χάριν, ὑπέσχετο μὲ τόσην ἀφέλειαν ὅτι θὰ μελετήσῃ, ὡστε ὁ διδάσκαλος ἄφνε τὴν αὐστηρότητά του.

Μίαν ἡμέραν ὁ Κωστάκης παρετήρησε ὅτι ὁ διδάσκαλος του ἦτο πάρα πολὺ λυπημένος· ὁ Κωστάκης τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἔχεις;

— Τίποτε, ἀπήνησεν ὁ διδάσκαλος καὶ ἔσεισε μὲ λύπην τὴν κεφαλὴν του.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ μάθημα, μία ὑπηρετρία συγγενῆς ὀλίγον τοῦ διδασκάλου, τῷ λέγει.

— Σεύρεις γιατί ὁ διδάσκαλος σου εἶνε λυπημένος;

— Διατί; εἶπεν ὁ Κωστάκης.

— Γιατί χρωστᾷ ἑκατὸν δραχμὰς εἰς ἕνα κακὸν ἄνθρωπον· τίς ἐδανείσθηκε γὰρ νὰ τὰς σταλῇ ἰς τὴν

μητέρα του εἰς τὸ χωριὸν τοῦ εἶχεν ἀνάγκην, καὶ τώρα δὲν ἔχει νὰ τὰς πληρώσῃ, μὰ ἂν δὲν τὰς πληρώσῃ σὲ μίαν ἐβδομάδα, αὐτὸς θὰ τὸν βάλλῃ ἰς τὴ φυλακὴν.

Ὁ Κωστάκης ἔμεινε σκεπτικὸς.

Εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνῶ ὅλοι ἐσιωποῦσαν, ὁ Κωστάκης λέγει ἑξαφνα:

— Πατέρα, ἂν μίαν ἐβδομάδα μαυθᾶνω πολὺ καλὰ τὰ μαθήματά μου καὶ γράψω πολὺ καλὰ τὸ γράψιμό μου, μὰθὲ δίδεις κάτι τι;

— Naί.

— Μοῦ δίδεις ἑκατὸν δραχμὰς;

— Ἐκατὸν δραχμὰς! Σὰν πολλοὶ εἶνε. Καὶ τί θὰ τὰς κάμῃς;

— Τὸ ἔχω μυστικὸ!

Ὁ πατὴρ τοῦ Κωστάκη ἐμεῖδισεν, καὶ τοῦ εἶπε;

— Σοῦ τὰς δίδω.

Ὁ Κωστάκης ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε τὴν μελέτην· ἐμελετοῦσε καὶ ἔγραφε πλησίον εἰς τὸ παράθυρον τὸ ὅποιον ἐβλέπεν εἰς τὸν κήπον των· τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἤκουε, τὰ ἀγαπητὰ του περιστέρια ἤρχοντο ἔως

εἰς τὸ παράθυρόν του, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐβλεπε, ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν τὰ ὅποια ἐπαίζαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεχε.

Εἶχε μένει τόσο ὀπίσω εἰς τὰ μαθήματα! ἔκρεπε νὰ διορθώσῃ τόσας ἑλλείψεις του, πρὸ πάντων δὲ τὸ γράψιμόν του. Καὶ ἐμελέτα, ἐμελέτα· καὶ κατόπιν ἔγραφε, ἔγραφε· καὶ οὔτε ἐμελανόνοντο οὔτε ἐξέσχίζοντο πλὴσον τὰ τετράδιά του.

Ὁ διδάσκαλος ἀπορούσε. Τί θαῦμα ἦτον ἐκεῖνο; Καθημέρα τοῦ ἐβαζεν ἄριστα εἰς τὸ μάθημα, ἄριστα εἰς τὸ γράψιμόν.

Τὸ πρῶτὸν τῆς ὀγδόης ἡμέρας, ὁ Κωστάκης ἀνέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, ἦλθα νὰ μ' ἐξετάσῃς, νὰ ἰδῆς καὶ τὸ γράψιμόν μου. Ὁ πατὴρ του τὸν ἐξήτασε, εἶδε τὸ γράψιμόν του· ἔμεινε κατευχαριστημένος.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Όταν ο Κωστάκης έβγήκε από το γραφείο του πατρός του έκρατούσεν εκατόν δραχμιάς έτρεξε γρήγορα εις τόν διδάσκαλόν του, ο οποίος εκείνην τήν ήμέραν ίσα ίσα ήτο άπηλπισμένος, διότι θά τόν έδωκαν εις τήν φυλακήν, και με ευγένειαν, κατακόκκινος από την χαράν του, του έδωκε τδ εκατοντάδραχμον:

— Πάρε τα, καλέ μου διδάσκαλε· τ' άπέκτησα με τόν κόπον μου· έγεινα έπιμελής διά να σου τα δώσω.

* *

Φαντάζεσθε τήν συγκίνησιν του διδασκάλου, τήν χαράν και τήν ύπερηφάνειαν του πατρός του Κωστάκη, όταν έμαθε τδ μυστικόν του υιού του.

Ο δέ Κωστάκης άφού ειδε πόσον ώρατον πράγμα είνε να είνε κανείς έπιμελής, έξηκολούθησε να μανθάνη ώρατα τα μαθηματά του και να γράφη ώρατα τδ γραψιμόν του, θεωρών ώς μεγίστην του άμοιβήν τήν ευχαρίστησιν του πατρός του.

Και κατ' αυτόν τόν τρόπον ο Κωστάκης έγεινε και έμεινεν έπιμελής.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ Η ΝΥΚΤΑ

(18α σελ. 121)

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ ΜΗΤΡΙΚΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ

(Βλέπε τήν εικόνα εν σελ. 1 του Α' τόμου της «Διαπλάσεως»)

Τα τέκνα της έπιμελής
Κ' εν μητρική φιλοστοργία
Άνέτρεφε μετά πολλής
Σπουδής ή έμφορην Κορνηλία.
Κ' εκείνα ηέξανον καλώς,
Κοσμοῦντα νοῦν, φυγήν, καρδίαν,
Και εξεπλήρουσαν έντελώς
Αδότης έκάστην προσδοκίαν

Και ήλθε πρὸς αὐτὴν γυνή,
Καλὴ τῆς Κορνηλίας φίλη,
Ήτις, ματαία και κενή,
Περὶ καλλωπισμοῦ ὀμιλεῖ·
Κ' ἐπὶ τῆς τῆς ζήλωτος
Τὸ εἶδος τῶν αὐτῆς φελλίων,
Τὸ πλῆθος τῶν μαργαριτῶν,
Τὸ σπάνιον τῶν δακτυλίων.

Ὡς δ' εἶπεν ἡ γυνή: « Πολλοὺς
Και σὺ βεβαίως, Κορνηλία,
Θά θῆκς στολισμοὺς καλοὺς,
Ἐδάμνυκτας, χρυσᾶ παντοῖα »,
Δεικνύουσα περιχαρῶς
Τὰ φίλτατά της ἀπεκρίθη·
« Ἴδού ἐμοῦ ὁ θησαυρὸς·
Ἴδού αἱ τιμαλφεῖς μου λίθοι! »

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ Η ΝΥΚΤΑ

Α'—Η ΗΜΕΡΑ

Ο ήλιος λίγο-λίγο τώρα 'θγαίνει
Καμαρωτός άπ' τδ βουνό
Και ή ήμέρα πάλι κατεβαίνει
Άπό τόν ουρανό.

Ολόδροσα 'ξυπνοῦν τὰ λουλουδάκια,
Και δύο δύο ξυπετοῦν
Μέσ' στα κλαδιά του δένδρου τὰ πουλάκια,
Και τήν τροφή ζητοῦν.

Τὸ φῶς του ήλιου τή χαρὰ σκορπάει
Στὴν άντισμένη έξοχή
Και ὅλ' ή γῆ τὸν Πλάστη χαιρετάει
Μ' ἄθρα προσευχή.

Και παίζουν μαζωμένα τὰ παιδάκια
Κάτ' από δένδρα σκιερὰ.
Και στα χλωρὰ του κάμπου χορταράκια,
Γεμάτα από χαρὰ.

Τῆς βρύσης τὸ νερὸ φεγγοβολάει
Σου ήλιου τή λάμψη τήν πολλή
Και ὅλ' ή φύσις γύρω μας γαλάει
Άπό χαρὰ τρελλή.

Ἄ! τί καλὸς θά ήτανε ὁ βίος
Και τί ώρατος ὁ καιρὸς
Ἄν ήτανε ήμέρα αἰωνίως
Και ήλιος λαμπερός.

Β'—Η ΝΥΚΤΑ

Βραδυάζει και ὁ ήλιος μᾶς ἀφίνει,
Η φύσις λίγο-λίγο σκοτεινιάζει
Κι' άπ' τδ βουνό προβάλλει ή σελήνη
Και ὅλ' ή γῆ τήν ὄψη της ἀλλάζει.

Εγύρισαν στὴ στάνη των τ' ἀρνάκια
Ἄδελφωμένα εκεί ν' ἀναπαυθῶνε.
Τὴν προσευχή των κάνουν τὰ παιδάκια
Και πέφτοῦνε γλυκά νὰ κοιμηθῶνε.

Ἡ νύκτα με τὸ μαῦρο φόρεμά της
Τὸ κατατολισμένο μ' ἀστεράκια,
Σκορπᾶ μαργαριτάρια τὴ δροσιά της·
Ἐστὰ χόρτα και ἄθρα λουλουδάκια.

Ἐχρὸ τὸ φεγγαράκι ταξιδεύει
Και ή ἄκτίνα του κυλᾶ με χάρι
Και μ' ἀδελφοῦ στοργῆ κρυφοχαιδεύει
Κ' ἐκεῖνο τὸ μικρότερο χορτάρι.

Μεγάλη σιγαλιά παντοῦ σκορπάει
Ἡ νύκτα ή ἀστεροστεφανωμένη
Και ὄνειρα γλυκίστατα γεννάει
Ἡ μαῦρη της θωριά ὅπου διαβαίνει.

Ἄ! Τί καλὸς θά ήτανε ὁ βίος
Πῶς θάφευγε ὁ καιρὸς με τὴν χάρι
Ἄν είχαμε τήν νύκτα αἰωνίως
Ἄν έλαμπε γιὰ πάντα τὸ φεγγάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Συμπληρωθείς εξεδόθη ο πρώτος τόμος της «Βιβλιοθήκης της Διαπλάσεως των Παιδων», αποτελούμενος εκ των «Παιδικών Διαλόγων» υπό Αιμιλίου Ειμαρμένου, και πωλείται εν τῷ Γραφείω μας ἀντι φράγκου 1, 50.

Ἡ πρόθυμος ὑποδοχή ἢ ἑποία ἐγένετο εἰς τοὺς «Παιδικούς Διαλόγους» ἀποδεικνύει ὅτι ἀναπληροῦσιν ἐπαισθητὴν ἐλλείψιν καὶ πραγματικῶς οὐδεμίαν συλλογὴν τοιούτων παιδικῶν σκηνῶν εἰχόμεν εἰς τὴν γλώσσάν μας. Ὡς ἐκ τούτου εἰς τὰ πλεῖστα τῶν σχολείων οὔτε φροντὶς καὶ ἐλαμβάνετο περὶ ἀπαγγελίας καὶ παραστάσεως, εἰς ἄλλα δέ, ὀλίγιστα, ἰδίως ἰδιωτικά, ἐθεωρετο μὲν ἀναγκασιότατη ἢ τοιαύτη ἀσκήσις τῶν παιδῶν, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἐλληνικῶν διαλόγων ἠναγκάζοντο νὰ κατεύχωνται εἰς μεταφράσεις ἀπὸ ξένης γλώσσης, αἱ ὅποια δὲν ἦσαν πάντοτε ἐπιτυχεῖς, οὐδὲ μετέφερον πάντοτε τὸ μεταφραζόμενον εἰς τὰ ἰδικά μας ἦθη.

Τώρα, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Παιδικῶν Διαλόγων» καὶ οἱ μὲν ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν φροντίδα τῶν μεταφράσεων, καὶ οἱ δὲ ἔχουσι πρόχειρον σκεπὴν ὀλοκληρῶν παιδικῶν σκηνῶν, ὅπως εἴμποροῦν νὰ ἐκλέγωσι τὰς καταλληλοτέρας διὰ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν.

Οἱ εἰκοσιτρεῖς διάλογοι οὗς περιέχει ὁ ἐκδοθεὶς τόμος εἶνε τοιαῖοι καὶ ἄλλοι μὲν δύνανται νὰ παραστήνωσι ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν Παρθεναιωγείων, διότι τὰ πρόσωπα τῶν εἶνε ὅλα κοράσια, ἄλλοι ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων ἢ καὶ τῶν σχολαρχείων, διότι τὰ πρόσωπα τῶν εἶνε μόνον ἄρρενα, ἄλλοι δὲ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς οικογενεαῖς, διότι τὰ πρόσωπα τῶν ἀποτελοῦνται ἐξ ἄρρένων καὶ θηλέων, τινὲς δὲ εἶνε καὶ διὰ νήπια 4 — 5 ἐτῶν.

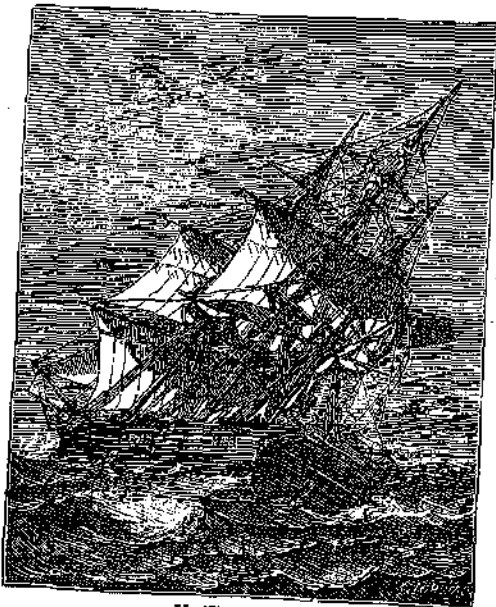
ἐλήφθη δὲ φροντίς ὅπως οἱ διάλογοι οὗτοι προσαρμοζῶνται πρὸς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερους παιδικούς χαρακτήρας, ἀπὸ τοῦ σοβαροῦ μέχρι τοῦ εὐτραπέλου, ἀπὸ τοῦ γενναίου μέχρι τοῦ ἔχεντος μικρὸν τι ἢ μέγα ἐλάττωμα, καὶ κατεβλήθη μεγάλη προσοχὴ ὅπως στηρίζωνται ἐπὶ ὑγιῶς καὶ ἀσφαλῶς πάντοτε ἠθικῆς βάσεως καὶ ἐξαιρῶσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Πατρίδα, στιγματίζουσι δὲ ἢ γελοιοποιῶσι τὰ εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν προσιδιάζοντα ἐλαττώματα.

Οἱ ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ἐμπεριεχόμενοι 23 διάλογοι εἶνε οἱ ἑξῆς:

- 1 Πρόλογος — 2 Σοῦ ἔκαμα εὐεργεσίαν! — 3 Ἡ Ἑλλάς μεγάλη! — 4 Ἡ εὐαισθησία — 5 Τὸ φαρμακευμένον γλῶκισμα — 6 Τὸ ἀριστεῖον τοῦ ἀγῶνος — 7 Ὁ ὠτακουστής — 8 Εἶσαι φθονερά! — 9 Δύο δυστυχεῖς — 10 Ἐσπασε τὸ ἀγαλματάκι! — 11 Ἡ εἰκὴν τοῦ Μιαούλη — 12 Τὸ ἐνεῖρον — 13 Τὰ γράμματα — 14 Θέλου ἀγάπη τὰ γράμματα — 15 Τί ἐκάματε σήμερα; — 16 Αἱ δύο μαμάδες — 17 Τὸ μνημεῖον — 18 Ἡ ἐαρτὴ τῆς Γιαγιάς — 19 Τὰ φορέματα τοῦ Γιαννάκη — 20

- Τὸ βέπτισμα — 21 Τὸ σχολεῖον — 22 Τὸ γράψιμο τοῦ πατέρα — 23 Ζήτω ἢ Ἑλλάς!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἐνῶ ἀκόμη ἐξεδίδοντο περιοδικῶς κατὰ τεύχη ἕκαστον μῆνα, παραστάθησαν εἰς τὰς ἐξετάσεις πολλῶν σχολείων ὄχι μόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπλῶς ὑπῆρχεν ἀνάγκη τοιούτων, παντοῦ ὅπου ὑπῆρχον ἐλληνικά σχολεῖα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ ἐκδότης θεωροῦσιν ἐπιτυχεῖς, διότι τοιαύτην ἐπαισθητὴν ἀνεπλήρωσιν ἐλλείψιν, καὶ διότι δὲν ἔκριναν κακῶς ὄρσαντες ὡς πρώτον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως τοὺς «Παιδικούς Διαλόγους».

Ἡ ΠΑΝΔΩΡΑ

(Εἰκὼν ἐκ τοῦ παιδικῶν μυθιστορημάτων «Εἰς τὴν Θάλασσαν!»)

«Εἰς τὴν Θάλασσαν!»

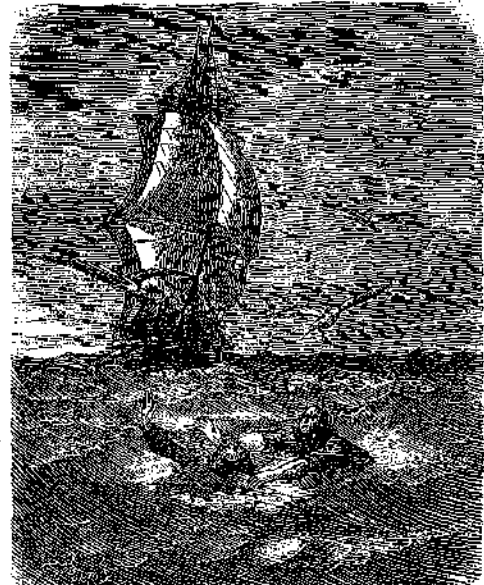
Ὁ δεύτερος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» θ' ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τῶν παιδικῶν μυθιστορημάτων «Εἰς τὴν Θάλασσαν!» τοῦ ὀνομαστοῦ Ἀγγέλου συγγραφῆως Μένι Ρήδ (Mayne Reid), μεταφρασθὲν ὑπὸ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου καὶ κοσμοῦμενον ὑπὸ εἰκονογραφῶν.

Τὸ ἠθικώτατον, περιεργότατον, γεμάτον περιπετειῶν καὶ συγκινήσεων παιδικὸν τοῦτο μυθιστόρημα παριστάνει δεκαεξαετὴ παιδα, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῶν πολλὴ νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὸν Ὀκεανόν, νὰ ἴδῃ μακρυνούς τόπους, ἀποφασίζει καὶ φεύγει κρυφὰ ἀπὸ τὴν πατρικὴν τοῦ οἰκίαν καὶ ἐμβαίνει ὡς ναυτοπούλο εἰς ἓν πλοῖον ἑτοιμὸν νὰ ταξιδεύσῃ. Τί ἦτο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον τόσον ἀσυλλόγιστα ἐφυγεν ὁ Γουήλ; Πλοῖον σωματεμπορίων!..

Ἰσως δὲν φρίττετε εἰς ὅσον ἐφρίξεν αὐτὸς ὅταν τὸ ἐνόησε, διότι πιθανὸν νὰ μὴν εἰξεύρετε τί θὰ εἴπη σωματεμπορία! σωματεμπορία θὰ εἴπη τὸ αἰσχροτέρον, τὸ ἀπανθρωπότερον, τὸ βερβαρύτερον ἐμπόριον, τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι πρὸ πολλῶν χρόνων ἀκόμη πλοίαρχοι ἀσυνείδητοι ἐπήγγισαν μὲ τὰ πλοῖά των εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐκεῖ ἤρχοντο εἰς συμφωνίας μὲ τοὺς ἀρχηγούς των μαύρων, οἱ ὅποιοι ἀντὶ μερικῶν βαρελίων βουμίου, ἢ ὀλίγων χρωματιστῶν πανῶν, ἢ χανθῶν καὶ μικρῶν καθρεπτῶν ἐπόλων, εἰς αὐτοὺς ἐκατοντάδας μαύρων ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδῶν, τοὺς ὁποῖους οὗτοι εἶχον αἰχμαλωτίσει, πολυλάνικς δὲ οἱ λαμπροὶ οὗτοι ἠγχιμένοι ἐπόλων καὶ τοὺς ἴδιους των ὑπηκόους.

Οἱ σωματεμποροὶ ἀφοῦ τοὺς ἐσώρευον ὡς ζῶα, ὡς δέματα ἐμπορευμάτων εἰς τὸ κύτος (ἀμπάρι) τοῦ πλοίου των, ἐπήγγισαν εἰς ἄλλας παραλίας καὶ τοὺς ἐπόλων ἀκριθὰ ἀκριθὰ. Ἐνοεῖται δὲ ἢ σωματεμπορία ἦτο ἀπηγορευμένη, πολεμικὰ δὲ πλοῖα κατεδύκων τὰ πλοῖα τῶν σωματεμπορίων, καὶ ἂν τὰ συνελάμβανον ἐκρεμοῦσαν καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ναύτας των. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί ἀνθρώποι ἦσαν καὶ ὁ

πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται μέσα εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο Πανδώρα, βάρβαροι, κακούργοι, σιχαμεροὶ, ἀποτρόπαιοι. Πῶς ἐμετανόει τότε ὁ Γουήλ καὶ τί δὲν τοῦ ἔκαμον, τὸν ἔβριζαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἐδασάνιζαν, τόσον ὥστε μίαν ἡμέραν ὅπου τὸν κατεδίωκεν εἰς κακὸς ναύτης ἕως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἰστοῦ (καταρτίου) ὁ Γουήλ ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο μέσα εἰς τὸ πέλαγος. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἐντὸς τοῦ πλοίου ἐκεῖνου εὐρέθη εἰς προστατῆς ἀγγελος διὰ τὸν Γουήλ. Μεταξὺ τῶν κακούργων ἐκεῖνων ὑπῆρχεν εἰς γενναῖος καὶ ἀγαθὸς ναύτης, ὅστις ἕνεκα δυστυχημάτων εἶχε κατανήσει μέσα εἰς τὴν Πανδώραν, καὶ ὅστις κάτω ἀπὸ τὸ τραχὺ καὶ βρωμαλέον ἐξωτερικόν του ἐκρυπτε ψυχρὴν ποιητικὴν. Αὐτὸς ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐσώσε τὸν Γουήλ. Πόσας ἄλλας περιπετειὰς ὑπέφερε! τοὺς κνηγᾶ ἐν ἀγγλικὸν πολεμικὸν καταδρομικόν... μόλις κατορθόουν νὰ σωθῶν, πλησιάζουν εἰς μίαν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐκεῖ εἶνε βασιλεὺς ὁ Δίγκο-Μπίγκο, εἶνε καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐκεῖνους ποῦ πωλοῦν τοὺς ὑπηκόους των ὁ Γουήλ μὲ τὸν προστατῆν του πηγαίνου εἰς τὸ κνηγίον, ἀλλὰ κινδυνεύουν καὶ ὅλο κινδυνεύουν. Τί λέοντες, τί μούμιαι μέσα εἰς δένδρα πανάρχαια, τί ἀναρίθμητοι πίθηκοι. Ἀχ καὶ ὁ Γουήλ ποῦ ὀλίγον ἐλείψε νὰ γείνη σκλάβος τοῦ Δίγκο-Μπίγκο καὶ ἐπεσε εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ὀλίγον ἀκόμη, παρὶ τρίχα νὰ τὸν καταβροχθίσῃ ἓνας τρομερὸς κροκόδειλος καὶ πόλος τὸν ἐσώσε πάλιν, ὁ προστατῆς του. Ταξιδεύουσι, ἔξαφνα ἀκούεται μία τρομερὰ κραυγὴ: Πυρκαϊά! Ἡ Πανδώρα ἐπῆρε φωτιά· ἀδύνατον νὰ τὴν σβῆσουν ὁ πλοίαρχος καὶ μερικοὶ ἄλλοι φεύγουν μὲ μίαν λέμβον ὁ ναῦται κάμουν μὲ τὰ κατάρτια μίαν σχεδίαν ὁ προστατῆς τοῦ Γουήλ κάμνει μίαν μικρὴν σχεδίαν καὶ θὰ ἀπαμαρυνθῶν ἀπὸ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνατιναχθῆ εἰς τὸν ἀέρα καὶ θὰ τοὺς ἀνατινάξῃ ὅλους εἰς τὸν ἀέρα, διότι μέσα εἰς τὸ πλοῖον εἶνε ἐν βαρέλῳ πυρίτιδος... καὶ ὅμως ὁ Γουήλ δὲν φεύγει ἀμέσως μὲ τὸν σύντροφόν του. —

«Ο ΓΟΥΗΛ ΕΣΩΖΕΤΑΙ»

(Εἰκὼν ἐκ τοῦ παιδικῶν μυθιστορημάτων «Εἰς τὴν Θάλασσαν!»)

Και οι μαύροι; λέγει. Πραγματικώς οι μαύροι θά εκκρίνοτο μέσα εις τὸ κύτος τῆς Πανθώρας. Με κίνδυνον τῆς ζωῆς του σπάνει με ἓνα πέλεκυν τὴν θύραν καὶ φεύγει. Ἦσαν ἐκεῖ μέσα τετρακόσιοι ἄνθρωποι, πιθανὸν νὰ σωθοῦν... Ἀκόμη ἓνα μεγάλο κίνδυνον διέτρεξεν ὁ Γουήλ: ἀπεράσισαν νὰ τὸν φάγουν οἱ ναῦται, διότι εἶχαν τελειώσει αἱ τροφαὶ των. Νὰ τὸν φάγουν, νὰ τὸν σπαράξουν, καὶ αὐτὸς νὰ ἀκούῃ τὸ σχέδιόν των! Δυστυχῆ Γουήλ, καὶ ποῖος πάλιν τὸν ἐσωσεν; ὁ προστάτης του. Καὶ ἐπειτὰ; Τί ἔγειεν ὁ Γουήλ; ὁ προστάτης του, οἱ ἄλλοι; Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη θὰ τὰ ἴδῃτε εἰς τὸ: «Εἰς

τὴν θάλασσαν», ὅπου θὰ ἴδῃτε ὅτι οἱ καλοὶ, ἀπὸ δροσὺς κινδύνους ἂν περάσουν, ἐπὶ τέλους ἀνταμειβόνται, οἱ δὲ κακοὶ καταστρέφονται, γίνονται θύματα τῆς κακίας των. Ἀλλ' ἐνῷ εὐχαριστεῖται, πόσα ὠραία καὶ ὠφέλιμα πράγματα μανθάνει ὁ ἀειγνώστης, πόσας γνώσεις περὶ τῶν πλοίων, τῶν θαλασσῶν, περὶ πολλῶν φυτῶν, πολλῶν ζώων, τῶν ἠθῶν τῶν Ἀφρικανῶν! Τὸ «Εἰς τὴν θάλασσαν» ὁμολογουμένως εἶνε ὠραϊότατον καὶ ὠφελιμώτατον βιβλίον, τὸ δὲ ἐκ τῆς υποθέσεώς του καὶ τῆς πλοκῆς του ἐνδιαφέρον θὰ πλαπλασιάζεται ἀπὸ τὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι θὰ παριστάνουν ζωηρότατα τὰς δραματικωτέρας σκηνάς του.

ΜΕΪΝ ΡΗΔ

Ὁ συγγραφεὺς Μείν Ρήδ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὠραιότατον μυθιστόρημα θέλουσιν ἀρχίσει ν' ἀναγνώσκουν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Βιβλιοθήκης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν τῷ 1818· ὁ πατήρ του ἦτο ἱερεὺς καὶ ὁ Μείν Ρήδ ἐσπούδασε θεολογίαν· ἀλλὰ τῷ 1838 ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅπου ἔμεινε δύο ἔτη μέσα εἰς τὰς μεγάλας κοιλάδας αἱ ὁποῖαι εἶνε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἐρυθροῦ Ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔκαμεν ἐμπόριον με τοὺς ἀγρίους, ἐκυνήγει ἀγρία θηρία. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεανίαν, ὅπου ἠνώθη με τοὺς ἐθελοντάς οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ προστατεύσουν τὸ Τεξὰς ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Μεξικανῶν· ἀλλ' ὁ πόλεμος δὲν ἔγεινε καὶ ὁ Μείν Ρήδ ἤρchiσε πάλιν τὴν περιπλανημένην ζωὴν του καὶ μετὰ πέντε τῶν διαφόρους περιπετειὰς ἐπῆγεν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ὅπου ἔγεινε δημοσιογράφος. Μόλις εἰργάσθη ὀλίγους μῆνας εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς πόλεως ταύτης, μαθὼν ὅτι γίνονται ἐτοιμασίαι πολέμου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τοῦ Μεξικοῦ (1845) κατατάχθη εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἡνωμένων Πολι-

τειῶν με τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ. Εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον ἐδειξε μεγάλην γενναϊότητα καὶ ἠδραγαθήσεν πρὸ πάντων ὅταν ὁ στρατὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκυρίευσεν τὴν Βερακρούξ καὶ ἄλλας πόλεις· τῷ 1840 ἐπῆρε μαζί του πολλοὺς ἐθελοντάς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Οὐγγρους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγειεν ἔξαρνα εἰρήνην, ἐπῆγε καὶ ἐγκατεστάθη διαρκῶς εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπου ἔγραψε τὰ πολλὰ καὶ ὠραία του συγγράμματα. Ὁ Μείν Ρήδ ἔγραψε πολλὰ μυθιστορήματα καὶ διὰ μεγάλους καὶ διὰ μικρούς, τῶν ὁποῦν τὰ περισσότερα εἶνε ζωηροτέρα κάπως καὶ δραματικωτέρα διήγησις τῶν ἰδίων του περιπετειῶν· ὅλα του δὲ τὰ ἔργα εἶνε γεμάτα ἀπὸ περιέργους λεπτομερείας τῶν ἠθῶν τῶν Ἰνδῶν, ἢ ἄλλων ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀφρικῆς, ἀπὸ ὠραιότητος περιγραφὰς τῆς μεγαλοπρεποῦς φύσεως τῆς Ἀμερικῆς, διηγῆσις τῶν κυνηγιῶν, τῶν πολέμων, τῶν περιπετειῶν, εἰς τὰς ὁποῖας ἢ παρευρέθη αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ συνέβησαν εἰς αὐτόν. Ὅλα του σχεδὸν τὰ ἔργα εἶνε πλήρη ἐνδιαφέροντος καὶ δραματικῆς πλοκῆς καὶ μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας.

ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΓΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΟΥΣΤΑΡΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΙΡΑΞΩ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ!

Πῶς νὰ πειράξω τὴν μητέρα
Νὰ κάμω νὰ μοῦ λυπηθῇ,
Ποῦ δὴν νόκα κι' ἐλὴ μέρα.
Γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;

Αὐτὴ μὲ τρέφει καὶ μ' ἐνθώνει.
Ὅλο τὸν χρόνον ποῦ γυρνῶ,
Καὶ δίπλα στὴν μικρὴ μου κλίνη,
Σὰν ἀρρωστήσω, ξαγρυπνῶ.

Πῶς ν' ἀρνηθῶ ἢ ν' ἀναβάλω
Ὅ,τι ὀρίζει κι' ἀπαιτεῖται,
Ἄφου στὴν γῆ δὲν ἔχω ἄλλο
Κανένα φίλο σὰν αὐτὴ;

Αὐτὴ, σὰν πέσω καὶ χτυπήσω,
Φιλᾶ νὰ γάνῃ τὴν πληγὴν,
Αὐτὴ τί πρέπει νὰ ἀφήσω
Καὶ τί νὰ κάμω μ' ὀδηγεῖ.

Αὐτὴ στὰ στήθη τὰ γλυκά της
Μὲ εἶχε βρέφος ἀπαλό.
Μ' ἐκάρθισε στὰ γόνατά της
Καὶ μ' ἔμαθε νὰ ὁμιλῶ.

Πῶς τὸ λοιπὸν τέτοια μητέρα
Νὰ κάμω νὰ μοῦ λυπηθῇ
Ποῦ δὴν νόκα κι' ἐλὴ μέρα.
Γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΨΑΡΑΚΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

Μικρὸ ψαράκι μου καλὸ,
Ποῦ παίζεις μέσα 'ς τὸν γιαιλό,
Πῶς θέλω νὰ σε φθάσω
Πῶς θέλω νὰ σε πιάσω!

Κοντὰ μου ἦλθες· τί χαρά!
Δὲν θά σε πιάσω μιά φορὰ;
Ἄ! τώρα δίχως ἄλλο
Στὸ χέρι θά σε βάλω.

Κ' ἐγὼ σὰν ψάρι ζωηρό,
Πηδῶ καὶ παίζω 'ς τὸ νερό,
Καὶ τὴν σκιὰν μου προσμένω
Μὲ χέρι ἀνοιγμένο.

Πλὴν φρούστ' μοῦ ἔφυγες, κακό,
Μὲ τίναγμα ὀρηκτικό,
Καὶ κάμνεις παιγνιδάκια
Μὲ τὰλλα τὰ ψαράκια.

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Κοσμάς ἀναγινώσκει τὸ μάθημα τῆς Σφολογίας· ὅταν ἀπάντησε τὴν λέξιν ἡμίονος ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

- Πῶθεν εἶνε σύνθετος ἡ λέξις ἡμίονος, πατέρα;
- Τίσων εὐκαλόν πράγμα δὲν ξέυρεις; ἀπαντᾷ ἡ ἀδελφὴ του Σοφία· νά! ἀπὸ τὸ φῆμα εἰμί καὶ ὄνος.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Νικητῆς Πεταλοῦδας.

Σημ. ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ· Ὡς τόσο δά δὲν ἐπίσταμα ποτέ μου εἶναι μία κέρη εἰμπορεῖ ἀπὸ σοφία νὰ γείνη... μὲ τέσσαρα πόδια.

— Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ μπαμπᾶς ἠθέλαμε νὰ πάμε 'ς τὴν ἐξοχὴν, ἔλεγε μίαν πρῶταν ἡ Μαρία εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Νίκου.

— Ἀλλὰ δὲν ἐπήγατε ὅμως, εἶπεν ὁ Νίκου.
— Ὅχι· ἀλλὰ πῶς τὸ ξέυρεις σὺ ὅτι δὲν ἐπήγαμεν;
— Τὸ ξέυρεις, γιατί ὁ πατέρας μου εἶπε ὅτι θὰ πάμε τὴν Πέμπτην ὅλοι μαζί 'ς τὴν ἐξοχὴν!

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Ἀριστιίδου τοῦ Αἰαίου.

- Ὁ μικρὸς Γεωργάκης λέγει εἰς τὸν πατέρα του:
- Μπαμπᾶ!
- Τί εἶνε, Γεωργάκη;
- Ποῖος τὴν κάμνει τὴν βροχὴν, μπαμπᾶ;
- Ὁ Θεὸς, παιδί μου.
- Ἄ!... καὶ γιατί τὴν κάμνει τὴν βροχὴν;
- Γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ χορτάρια.
- Μὰ τότε γιατί βρέχει καὶ 'ς τὴν αἰθρὰν;

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Κοσμοκόλλου.

Ὁ πατὴρ διέταξε νὰ τῆς κάμουν τῆς μικρᾶς Σοφίας ὀλίγα λουτρά 'ς τὸ σπῆτι.
Προχθὲς τῆς ἐτοίμασαν τὸ πρῶτον· ἀλλ' ἡ Σοφία μὲλῃ· τὸ εἶδε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ ὅτι δὲν θέλει ν' ἀκούῃ λουτρό.
Ἡ μαμὰ τῆς διὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ βουτήξῃ 'ς τὸ νερὸ χωρὶς κλάματα ἔρριψε ἓνα βῶλον ζάχαρι μέσα.
Καὶ ἀμέσως ἡ μικρὰ λαίμαργος ἐζήτησε νὰ τὴν βάλουν μέσα εἰς τὸν λουτήρα.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Τεσσέτης Γελοῦσης.

ὅταν δὲν ἔχης τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃς γράφει μου καὶ ἐμένα καμμίαν ἐπιστολήν.

Χαίρει ἄλλο, παιδιά μου, θὰ μὲ κάμειτε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ βασανίζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Τὸ λέγω εἰς ἅς τού μου ἐπέταλα πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ ἐννοεῖτε τὰ εἰπὼ εἰς τὸν καθένα χωριστὰ διὰ ποῖον λόγον δὲν τὰς ἐδημοσίευσα. Τὸ εἶπα χιλίαις φοαίς, ὅτι ὅσας δὲν δημοσιεύω θὰ 'πῆ ἢ ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν, ἢ ὅτι τὰς ἔγω δημοσιεύει ἄλλοτε, ἢ ὅτι δὲν μοῦ πὰς σέλλετε ἐν τάξει, δηλαδή γραμμέναις σὲ χωριστὸ χαρτί μὲ τὰς λύσεις των καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴν σας

καὶ τὸ ψευδώνυμὸν σας. Ποῦ νὰ κάθωμαι νὰ λέγω ἑστέν καθένα καὶ τὸν λόγον ποῦ δὲν τὰς ἐδημοσίευσα ἢ πρῶτον δὲν ἔχω θέσιν καὶ δεῦτερον φαντασθῆτε τί ἄνοστη θὰ ἦτο ἢ ἀλληλογραφία μου, ἂν ἐγέμμιζε μὲ τοιαύτας ἀπαντήσεις! Τὸ φρονιμώτερον εἶνε, ὅταν δὲν βλέπεται δημοσιευμένης ὅσας μοῦ ἐπέταλα, νὰ μοῦ σέλλαστε ἄλλας, φροντίζοντες νὰ εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ τὰς πρώτας, καὶ ἐστὲ βέβαιαι ὅτι μὲ καυχῆμά μου καὶ μὲ χαρὰν θὰ τὰς δημοσιεύω ἐγώ. Ἄλλως θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ μὴ δέχωμαι πλέον ἀπὸ κενά πνευματικὰς ἀσκήσεως πρὸς δημοσιεύειν, γιὰ νὰ λείψουν τὰ παράπονα! Ἢ θὰ σὰς ἀρέσῃ τότε;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

122. Ἑλλητισούμφωνον. 'δ—'ά—''ο'ι'η'—'ά—, 'υ'ι'ε'ά—'ω'—'ί'ω'—'ου—ε'ι'ε—'ο'ύ—αι'ι'δ'—'δ'όω'—'έ—'αι—'δ—'ά—'ή'αι—'φ'α'ου'η'—'αι—'δ—'ά—'α'ι'ω'—'η'—'α'—'ευ—'δ'ε'α'—'έ'η'—'έ'ι'ο'η'.

Ἐστὴλ ὑπὸ Κ. Ι. Καρμαύτου.

123. Φωνηεντόλιπον. '—'π'ν'—'βλ'π'—'τ'ν—'κ'ν—'τ'—'βγ'κ'κ'—'υθ'π'—'π'—'μ'κ'ν',—'λλ'—'δ'ν—'τ'λμ'—'ν'—'σ'λθ'—'ς'—'τ'ν.

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Ἰεροσόλυμ.

124. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀντινομία, τὸ δευτέρον μου μέτρον τῆς γῆς, τὸ τρίτον μου ζῶον, τὸ σύνολόν μου ὄνομα ἀρχαίας βασιλείας.

Ἐστὴλ ὑπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀκέντου.

125. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεός, τὸ δευτέρον μου ἄρθρον, τὸ τρίτον μου μέσον ἀσφαλείας, τὸ σύνολόν μου ὄνομα σωτήρος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Κίου Ἡρακλείου.

126. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄγιον θηρίον, τὸ δευτέρον μου εἶνε γράμμα, τὸ τρίτον μου φέγγει, καὶ τὸ σύνολόν μου εἶνε ἀρχαίως ἥρωσ βασιλεὺς.

Ἐστὴλ ὑπὸ Π. Γ. Περάτου.

127. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον μου γράμμα, τὸ τρίτον μου εἶνε νῆσος καὶ τὸ σύνολόν μου τετραπόδον. Ἐστὴλ ὑπὸ Μαρίας Τραβῆ.

128. Λεξιγραφος.

Ἀέριος, τετράποδον μὲ βλέπεις ὅτι εἶμαι καὶ νῆσός τις, ἀκέφαλος, εἰς τὸ Αἰγαῖον κείμαι.

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Κοσμοπολίτου.

129. Λεξιγραφος.

Κῶρα εἶμαι, ἀλλὰ τίς; Μὴ εἰς χάρτην μὲ ζῆταίς; Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς. Ἄ! ὅποια τότε ὄψις. Ἐγὼ ἔνδεκ' ἀδελφὰς καθ' ἡμέραν μᾶς μετρεῖς.

Ἐστὴλ ὑπὸ Στρε. Κ. Παπαναστασίου.

130. Λεξιγραφος.

Ὁπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς, εἶμαι ποταμὸς Ἀσίας. Ἄν δὲ κεφαλὴν μοῦ θέσῃς

Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς Γίνομ' ἄρος Θεσσαλίας.

Ἐστὴλ ὑπὸ Ἀγγελικῆς Θεοδοσιάδου.

131. Λεξιγραφος.

Μὲ φέρει ὑπερήφανα τὸ κάθα παλληκάρη. Μισὸ ἂν μείνω, περιπατῶ καὶ βόσκω ἑστὸ κελάρη.

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Ἀπρημένου Κουγιατείου.

132. Λεξιγραφος.

Ἄπο κυριγγῶν ἀρχίζω, κυριγγὸς μὲ τελευτῶ. Ἐν ταῦθα νὰ κυρίζω, δὲν μ' εὐρίσκετε; Ἔλα δά!

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Σίλαου.

133. Ἐρωτήσεσι. Ποῖοι εἶνε οἱ δύο ἐπινοεῖ ἀριθμοὶ οἱ ὅποιοι γίνονται ἀμφότεροι ἴσοι, ἂν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀφαιρέσῃς μίαν μονάδα καὶ τὴν προσθέσῃς εἰς τὸν πρῶτον, ἂν δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀφαιρέσῃς μίαν μονάδα καὶ τὴν προσθέσῃς εἰς τὸν δευτέρον, γίνεται ὁ δευτέρος διπλασιάζου τοῦ πρώτου;

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Νακολίνου, τοῦ Βοσκιάτου.

134. Ἀπρσὸδὸκησον. Διὰ τί εἰς δέδαγκες τὸ μῆλον;

Ἐστὴλ ὑπὸ Παι. Β. Στάου.

135. Γρίφος. Ὅσοι μὴ σέλεσε Ρ. Μ. ποιεῖ Πως;

Ἐστὴλ ὑπὸ Α. Β. Πανάκη.

136. Γρίφος. Φιλίαι; Εὔ, τοῖχου συκία! τοῖχους ὄνῃσ αὐτὸς εἰς θ.

Ἐστὴλ ὑπὸ Ἰωάν. Θεοαντάκη.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν. **137. Question drôlatique.** Pourquoi est-il dangereux de monter à cheval de selle quand il pleut?

ΑΥΣΕΙΣ

109. Τὸν καλὸν ἄνθρωπον ὁ χρόνος δεικνύει μόνον, τὸν δὲ κακὸν δύνασαι νὰ γνωρίσῃς εἰς μίαν ἡμέραν. — 110. Ὁνοῦξ. — 111. Ἀύστρια. — 112. Ρωμόλος. — 113. Σέρβιος Ἰβρίος. — 114. Ἑτασ ἀετόν. — 115. Βρόμη ῤώμη. — 116. Μερκὰ δένδρα ὅταν τὰ κλαδεύουν. — 117. Ἡ στάμνα. — 118. Σοφὸν τὸ σαφές. — 119. Ἄλαλα. — 120. Ἡ λέξις Μίσση. — 121. Ὡ' est que l'un et l'autre ne peuvent exister sans levain (sans le vin).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ

Ἀδελφότητες τῶν Αἰτῶν τῆς Γῆς. — Ἀνδρὸς τῶν Αἰτωλῶν 12. — Ἀκτερος Νεῖα 7. — Βλάγος Χρ. 4. — Βαρβιλὴ Ἀργυρὴ 18. — ἀμητράκης Κορυθαυτῆρας 6. — Βικτωρ ὁ Τριτὸς 4. — Ἐλεφάτ Ἄκτιστος 11. — Ἐλεγκιῶν Παρθένος 8. — Ἐπιστατίον Ἄλιος 9. — Φρουρὸν Ῥόδου 8. — Ζάλησις Παντ. Γ. 18. — Ζώνης Δουκίνας Χ. 10. — Θεοδοσιάδου Ἀγγλικῆ 7. — Θεόφραστος 11. — Πάυλος τοῦ Ὀμήρου 7. — Μίσιον τῆς Κωνστ. Γ. 9. — Καγλιὰ καὶ Ίωαννα 9. — Καταδόρυς 14. 5. — Κατωσαντῆσι Δ. Ν. 2. — Κάδρος 12 καὶ 7. — Κομοπολίτης 6. — Κόρσους τῶν Ἀθηνῶν 9. — Κοστίδαρι Α. 4. — Λευῆ Περιστρά 8 καὶ 7. — Βασιλόπουλο Νότος 12. — Μάριεβι 4. — Μόρας Ναταλία Βουκαρινός 11. — Μίσιον τῆς Ἰθάκης 2. — Μορὰ Παναγιώτου 9. — Μισρὰ Χρυσέλλι; 8 καὶ 8. — Μισρὰ Φιλότερος; 3. — Μισρὰ Ἄλις καὶ Χερσάλια 6. — Μικραῖνοι, Ι. Α. 4. — Μυσταὶν 7. — Ὀσφρὶς 6. — Παυλῶνα 18. — Παναγίης Ἀβ. Β. 3. — Πατακωνοφῶν Δημόσφ. 8. — Πάσσαρη Ἀλεάνδρα 7. — Πάισαρος Κοροσάν 6. — Παυλάκος 4. — Ποσειδῶν 4. — Πρωτότατος Μίσιον 11. — Σαγιμάκης Γ. 1. 4. — Σαγιμάκης Στρ. Δ. 3 καὶ 6. — Σπυρίων Ἰωάν. 8. — Τζαὴ Μάρκα 7. — Τσόντος τοῦ Πελῶνος 11. — Γρηγόριον Δουκὸς 6. — Φιλολύτριος Ἑλλην 16 καὶ 10. — Χατζὸδημητρίου Κωνστ. Ν. 6. — Χίων 7.